

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΔΙΚΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 1, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετάφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανοῦμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ἐρως αἰώνιος. (συν.) — Θανατική ἐκτέλεσις Λουδοβίκου ΙΣΤ', ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμόνδου Βιρέ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.Διευθύνει καὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἐξέως εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Καὶ ἔειπεν ἀμφοτέρω: τὰς χεῖρας, αἱ: ὁ Δελχιδὼλ ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων. [Σελ. 138].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

ΚΣΤ'

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βασιλέως, ἡ Μαργαρίτα ἐξελησῶσα εἰς τὸν διάδρομον ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Δελχιδὼλ καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ βῆλος τοῦ κοιτῶνός της.

Ἐκεῖ καθίσασα ἐπὶ ἔδρας ἐβενίνης καὶ κρατοῦσα τὰς δύο χεῖρας τοῦ νέου, εἶπεν αὐτῷ :

— Τώρα, ὅτε εἴμεθα μόνοι, ἄς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως.

— Σπουδαίως, δέσποινα; εἶπεν ὁ Δελχιδὼλ.

— Ἡ ἐρωτικῶς, ἂν τοῦτο σὰς ἀρέσκη καλλίτερον, διότι καὶ ἐν τῷ ἔρωτι δύνατον νὰ ὑπάρχωσι σπουδαῖα, καὶ ἰδίως ἐν τῷ ἔρωτι μιᾶς βασιλίσσης.

— Ἀς ὁμιλήσωμεν... τότε διὰ τὰ σπουδαῖα αὐτὰ πράγματα τὰ ἐν τῷ ἔρωτι, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ μὴ δυσχερεστήθῃ δι' ὅσα τρελλὰ τῆς εἰπῶ.

— Δι' ἐν καὶ μόνον δυσχερεστοῦμαι. Δελχιδὼλ, ὅταν μὲ λέγητε Δέσποιναν ἢ Με-

γαλειότητά. Διὰ σὰς, φιλατέ μοι, εἴμαι μόνον Μαργαρίτα.

— Ναί, Μαργαρίτα! ναί, Μαργαρίτα μου, εἶπεν ὁ νέος καταβιβρώσκων διὰ τοῦ βλέμματός τὴν βασιλίσσαν.

— Ἐχει καλῶς. Καὶ εἰσθε ζηλότυποι;

— Μέχρι τρέλλας.

— Καὶ ποῖον ζηλοτυπεῖτε;

— Πάντας, πρῶτον τὸν βασιλέα.

— Ἐπίστευον ὅτι μεθ' ὅσα εἶδετε καὶ ἤκούσατε δὲν θὰ ἀνησυχῆτε περὶ αὐτοῦ πλέον.

— Εἶτα τὸν κύριον Δεμουῦ.

— Καὶ τί σὰς ἔκχευε νὰ λάβετε ὑπό-

νοίας περὶ τοῦ κυρίου Δεμουῦ ; Ποία σχέσις μεταξύ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ;

— Τὸν κύριον Δεμουῦ εἶδον τὴν προΐαν ταύτην εἰς τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν. Ὁ δούξ εἶναι ἀδελφός σας, λέγουσιν ὅτι σὰς ἀγαπᾷ πολύ, καὶ πιθανόν νὰ ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰσάγαγόν παρ' ὑμῖν τὸν κύριον Δεμουῦ. Δέσποινα, ἔσο εἰλικρινής. Ὁ ἔρωσ μου δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν εἰλικρίνειαν ταύτην. Ἄν ὅ,τι δι' ἐμέ ἡσθάνητε ἤτο στιγμιαία μόνον ἰδιαρτηρία, σὰς ἀποδίδω τὸν λόγον σας, τὸν ἔρωτά σας, παραιτοῦμαι ἐκ τῆς ὑπαρεσίας τοῦ δουκὸς καὶ μεταβαίνω ὅπως φονευθῶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ῥοσέλλης, ἂν μὴ ὁ ἔρωσ μὲ φονεύσῃ πρὶν ἢ φθάσω ἐκεῖ.

Ἡ Μαργαρίτα ἠκροάσθη μειδῶσα τοὺς θελκτικὸὺς αὐτοὺς λόγους καὶ παρετήρει ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ νέου. Εἶτα εἶπεν αὐτῇ :

— Μὲ ἀγαπᾷς ;

— Ἀ ! δέσποινα ! πλέον τῆς ζωῆς μου.

Ἀλλὰ σεῖς δὲν μὲ ἀγαπᾷτε.

— Πτωχὲ τρελλέ ! Κεῖ τί ἐπιθυμεῖς !

— Ναὶ μὴ ἀπομακρυνθῶ ποτὲ ὑμῶν.

— Καὶ ἂν σοὶ εἰπῶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ, θὰ ἦσαι εἰς ἐμέ ἀφωσιωμένος ;

— Καὶ δὲν εἶμαι ἤδη ;

— Ναί· ἀλλ' ἀμφισβᾷλεις ἔτι.

— ὦ ! ἔχω ἄδικον ! εἶμαι ἀχάριστος !

Ἀλλὰ δὲν ὑποπτεύομαι ὑμᾶς . . . τὸν ἀδελφόν σας μόνον.

— Δυστυχής ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Δυστυχής ! ὅστις πιστεύεις, ὅτι ὁ δούξ Φραγκίσκος ὡθεὶ τὴν πρὸς με σύγκατάβασίν του ἄχρι τοῦ νὰ εἰσάξῃ εἰς τὸν κοιτῶνά μου ἕνα ἑραστήν. Ἄφρων ! ὅστις λέγεις ὅτι εἶσαι ζηλότυπος καὶ δὲν ἐμάντευσες. Εἰξευρε, Δελαμόλ, ὅτι ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν αὐριον θὰ σὲ ἐφόνευε διὰ τοῦ ξίφους του, ἂν εἰξευρεν ὅτι τώρα εἶσαι ἐδῶ εἰς τὰ γόνατά μου, καὶ ὅτι ἀντὶ νὰ σὲ διώξω, σοὶ λέγω : Μείνε εἰς τὴν θέσιν σου, διότι σὲ ἀγαπῶ. ὦρατέ μου εὐπατρίδα. Ἐννοεῖς ; σὲ ἀγαπῶ. Ναί, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, θὰ σὲ ἐφόνευε.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ παρατηρῶν τὴν Μαργαρίταν μετὰ τρόμου. Εἶναι τοῦτο δυνατόν ;

— Πάντα εἶναι δυνατόν, φίλε μου, εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ταύτη. Τώρα μίαν ἔτι λέξιν. Ὁ Δεμουῦ δὲν ἦλθεν εἰς τὸ Λουθρον δι' ἐμέ, φέρων τὸν μανδύαν σου καὶ τὸν πῖλόν σου. Ἦλθε διὰ τὸν δούκα τοῦ Ἀλανσῶν. Ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἔφερα ἐδῶ νομιζούσα ὅτι εἶσαι σύ. Τώρα γνωρίζεις τὸ μυστικόν μας καὶ πρέπει νὰ τὸν περιποιώμεθα.

— Φρονῶ ὅτι ἂν τὸν φονεύσω θὰ ἦναι καλλίτερον. Εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον μέσον.

— Καὶ ἐγὼ φρονῶ ὅτι εἶναι καλλίτερον νὰ ζῇ καὶ νὰ τὰ μάθῃ, γενναῖέ μου εὐπατρίδα, ὅλα, διότι ἡ ζωὴ του εἶναι ἡμῖν οὐ μόνον ὠφέλιμος, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαία. Ἀκουσον, καὶ ζύγισον καλῶς τοὺς λόγους σου, πρὶν ἢ μοὶ ἀπαντήσῃς. Μὲ ἀγαπᾷς ἀρκούντως ὅπως χαρῆς ἂν ἐγινόμην ἀληθῶς βασιλίσσα, ἤτοι κυρία ἀληθοῦς βασιλείας ;

— Φεῦ ! δέσποινα, σὰς ἀγαπῶ πολύ, ὅπως ἐπιθυμῶ πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, καὶ ἂν ἔτι ἡ ἐπιθυμία σας αὕτη ἐπρόκειτο νὰ ἀποτελέσῃ τὴν δυστυχίαν μου.

— Καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃς ὅπως πραγματώσω τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἡ ὁποία θὰ σὲ καταστήσῃ εὐδαιμονέστερον ἔτι ;

— ὦ ! θὰ σὰς χάσω, δέσποινα ; ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ κρύψας τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

— Ἀπεναντίας. Ἀντὶ νὰ ἦσαι ὁ πρῶτος τῶν ὑπηρετῶν μου, θὰ ἦσαι ὁ πρῶτος τῶν ὑπηκόων μου.

— Ἀ ! ὄχι συμφέροντα. . . ὄχι φιλοδοξίαι, δέσποινα ! . . . μὴ μολύνετε ὑμεῖς αὐτὴ τὸ πρὸς ὑμᾶς αἰσθημά μου . . . Ἀφοσίωσιν μόνον, καὶ οὐδὲν ἄλλο !

— Εὐγενής καρδιά ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Ἐχει καλῶς, λοιπὸν ἀποδέχομαι τὴν ἀφοσίωσίν σου, καὶ δὲν θὰ ἦμαι ἐπιλήσμων.

Καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας, ἃς ὁ Δελαμόλ ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

— Καὶ λοιπὸν ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Λοιπὸν, ναί ! ἀπήντησεν ὁ Δελαμόλ. Ναί, Μαργαρίτα, τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τὸ ἀόριστον ἐκεῖνο σχέδιον, περὶ οὗ ἐγίνετο λόγος παρ' ἡμῖν τοῖς Οὐγονόττοις πρὸ τῆς νυκτὸς τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου, καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποίου, ὡς πολλοὶ ἄλλοι ἀξιώτεροι ἐμοῦ, προσεκληθῇν εἰς Παρισίους. Τὸ πραγματικὸν βασιλεῖον τῆς Ναβάρρας πρόκειται ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ εἰκονικόν. Ὑμεῖς τὸ ὀρέγεσθε. Ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος σὰς ὡθεὶ. Ὁ Δεμουῦ συνωμοτεῖ μεθ' ὑμῶν, δὲν ἔχει οὕτω ; Ἀλλ' ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν τί ἀναμειγνύεται εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ; Ποῦ ὑπάρχει εἰς θρόνον καὶ δι' αὐτόν ; Δὲν βλέπω. Τώρα, ὁ δούξ τοὺς Ἀλανσῶν εἶναι τόσῳ πολύ . . . φίλος σας, ὥστε νὰ σὰς βοηθήσῃ, χωρὶς ν' ἀπαιτῇ ἀμοιβὴν τινά, ἀντὶ τοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον διατρέχει ;

— Ὁ δούξ, φίλε μου, συνωμοτεῖ διὰ λογαριασμόν του. Ἀς ἀφήσωμεν αὐτὸν ἐν τῇ πλάνῃ. Ἡ ζωὴ του προστατεύει τὴν ἰδικήν μας.

— Ἀλλ' ἐγὼ, ὅστις ἀνήκω εἰς αὐτόν, δύναμαι νὰ τὸν προδώσω ;

— Νὰ τὸν προδώσῃς ! καὶ εἰς τί ; Σοὶ ἐνεπιστεύθη τί ; Δὲν σὲ ἐπρόδωσεν αὐτὸς δούξ εἰς τὸν Δεμουῦ τὸν μανδύαν σου καὶ τὸν πῖλόν σου, ὅπως εἰσδύσῃ εἰς τὰ δώματά του ; Λέγεις ὅτι ἀνῆκες εἰς αὐτόν ; Ἀλλὰ δὲν ἀνῆκες πρὶν εἰς ἐμέ, εὐπατρίδα μου ; Μὴ σοὶ ἔδωκεν αὐτὸς δείγματα φιλίας μεγαλύτερα ἢ τὸ δείγμα τοῦ ἔρωτος τὸ ὁποῖον σοὶ ἔδωκα ἐγὼ ;

Ὁ Δελαμόλ ἠγέρθη κάτωχρος καὶ ὡς κεραυνόπληκτος.

— Καὶ λοιπὸν ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου. Ἰσχυρίζονται, καὶ ἤκουσα νὰ τὸ λέγωσιν εἰς τὴν ἄλλην ἐσχάτην τῆς Γαλλίας, ὅτι ἡγαπήσατε ἐνίοτε, καὶ ὅτι ὁ ἔρωσ σας ὑπῆρξε πάντοτε ὀλέθριος εἰς τοὺς ἑραστάς σας, οἵτινες διὰ τοῦ θανάτου ἐπλήρωσαν τὸ πρὸς ὑμᾶς αἰσθημά των.

— Δελαμόλ ! ! !

— Μὴ μὲ διακόπτετε, προσφιλεστάτη μου Μαργαρίτα. Λέγουσιν ἐπίσης ὅτι εἰς χρυσὰς πυξίδας φυλάττετε τὰς καρδίας τῶν πιστῶν φίλων σας, τὰς ὁποίας ἐνίοτε βλέπετε μετὰ συμπαιδείας. Λοιπὸν, Μαργαρίτα ! ὀρκισθῆτέ μοι ὅτι ἂν ἀποθάνω δι' ὑμᾶς, ὡς προαισθάνομαι, θέλετε φυλάξει, ὅπως ἀσπάζεσθε αὐτὴν ἐνίοτε, τὴν κεφαλὴν μου, ἣν ἴσως ὁ δῆμιος θὰ ἀποκόψῃ. Ὀρκισθῆτε, Μαργαρίτα, καὶ ἡ τοιαύτη ὑπόσχεσις τῆς βασιλείας μου θὰ μὲ καταστήσῃ ἄφρων, προδότην καὶ χαμερπῆ ἐν ἀνάγκῃ, ἥτοι ὅπως ἀφωσιωμένον ὡς πρέπει νὰ ἦναι ὁ ἑραστής σας καὶ ὁ συνένοχός σας.

— ὦ, πένθιμος τρέλλα, προσφιλεστάτη ψυχὴ μου ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. ὦ, ὀλεθρία ἰδέα, γλυκεῖά μου ἀγάπη !

— Ὀρκισθῆτε . . .

— Νὰ ὀρκισθῶ ;

— Ναί, ἐπὶ τοῦ ἀργυροῦ ἐκείνου σταυροῦ.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Ἄν, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ, τὰ πένθιμά σου προαισθήματα πραγματωθῶσιν, ὦρατέ μου εὐπατρίδα, ὀρκίζομαι ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τούτου, ὅτι θὰ ἦσαι πάντοτε πλησίον μου, νεκρὸς ἢ ζῶν, ἐνόςῳ ζῶ, καὶ ὅτι ἂν δὲν δυνηθῶ νὰ σὲ σώσω ἐκ τοῦ κινδύνου εἰς τὸν ὁποῖον χάριν ἐμοῦ ρίπτεσαι, θὰ παρῆξω εἰς τὴν πτωχὴν ψυχὴν σου τοῦλάχιστον τὴν παρηγορίαν τὴν ὁποίαν ζητεῖς καὶ τῆς ὁποίας εἶσαι κατὰ πάντα ἄξιος.

— Μίαν λέξιν ἔτι, Μαργαρίτα. Τώρα δύναμαι ν' ἀποθάνω, διότι εἶμαι ἐξησφαλισμένος. Ἀλλὰ δύναμαι καὶ νὰ ζήσω. Δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας δύναται νὰ γείνη βασιλεὺς. Σεῖς δύνασθε νὰ γείνητε βασιλίσσα. Τότε ὁ βασιλεὺς θὰ σὰς λάβῃ μεθ' ἐαυτοῦ. Ἡ συμφωνία τοῦ χωρισμοῦ ἡμέραν τινὰ θὰ διαλυθῇ, καὶ τότε θὰ ἐπέλθῃ ὁ ἰδικός μας χωρισμός. Λοιπὸν, προσφιλὴς μοι Μαργαρίτα, διὰ μιᾶς λέξεως μὲ ἐξησφαλίσετε καθ' ἣν περίπτωσιν ἀποθάνω. Ἐξασφαλίσατέ με ἐπίσης καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ζήσω.

— ὦ ! μὴ φοβεῖσαι. Ἀνήκω εἰς σὲ ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, ἐκτείνασα ἐκ νέου τὴν χεῖρα πρὸς τὸν σταυρόν. Ἄν ἀναχωρήσω, θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Καὶ ἂν ὁ βασιλεὺς δὲν θέλῃ νὰ σὲ παραλάβῃ, τότε μένω καὶ ἐγὼ.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ τολμήσετε ν' ἀντισταθῇτε !

— Ἀ ! ἀγαπητέ μοι Ὑάκινθε, δὲν γνωρίζεις τὸν Ἑρρίκον. Αὐτὸς ἐν καὶ μόνον σκέπτεται τὴν στιγμὴν ταύτην, νὰ γείνη βασιλεὺς, καὶ πρὸς τοῦτο θὰ ἐθυσίαζε πᾶν ὅ,τι κατέχει, κατὰ μείζονα δὲ λόγον ὅ,τι δὲν κατέχει. Χαῖρε.

— Δέσποινα, εἶπε μειδῶν ὁ Δελαμόλ, μὲ ἀποπέμπετε ;

— Εἶναι ἀργά, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Βεβαίως. Ἀλλά, ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγω. Εἰς τὸν κοιτῶνά μου εὐρίσκεται ὁ Δεμουῦ μετὰ τοῦ δουκὸς.

— Ἀ ! ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα θαυμασιῶς μειδῶσα. Ἀλλῶς τε ἔχω καὶ πολλὰ ἔτι νὰ σοῦ εἰπῶ περὶ τῆς συνωμοσίας ταύτης.

Ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ὁ Δελαμόλ δὲν ἦτο ἐκ τῶν κοινῶν εὐνοουμένων, καὶ ὁμῶς ἐνίοτε κατελαμβάνετο ὑπὸ κατηφείας, ὁ τὸσφ φαειρὸς ἄλλοτε.

ΚΖ.

Η ΧΕΙΡ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ὁ Ἑρρίκος καταλιπὼν τὴν κυρίαν Σώβην εἶπεν αὐτῇ:

— Κατακλίθητι, Καρλόττα, προσποιήθητι ὅτι εἶσαι ἀσθενὴς βαρέως. Καὶ ὅταν δῆποτε πρόφασιν καὶ ἂν παρουσιασθῇ τις αὔριον μὴ τὸν δεχθῆς.

Ἡ Καρλόττα ὑπήκουσεν. Αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ἤρξατο παραπονουμένη εἰς τὴν Δαριόλην ὅτι εἶχε σφοδρὰν κεφαλαλγίαν καὶ σκοτοδινιάσεις. Οὕτω τὴν συνεβούλευσεν ὁ Ἑρρίκος νὰ λέγῃ.

Τὴν εἶδεν αὐτὴν ἀνῆγγειλον εἰς τὴν Αἰκατερίναν τὴν ἐπιούσαν, ἐρωτήσασαν λίαν ἡσύχως διατί ἡ κυρία Σώβη δὲν παρευρέθη κατὰ τὸ σῶμα εἰς τὴν ἔγερσίν της.

— Εἶναι ἀσθενής! εἶπεν ἡ δέσποινα τῆς Δορζίνης, ἐκεῖ παρευρεθῆσα.

— Ἀσθενής! ἐπανάλαβεν ἡ Αἰκατερίνα, χωρὶς ἡ ἐλαχίστη συστολὴ τοῦ προσώπου της νὰ προδώσῃ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς. Θὰ ἐκουράσθῃ φαίνεται ἡ ἀκαμάτρα.

— Ὅχι, δέσποινα, ἀπήντησεν ἡ πριγκήπισσα, παραπονείται ὅτι ἔχει σφοδρὰν κεφαλαλγίαν καὶ ἀτονίαν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ περιπατήσῃ.

Ἡ Αἰκατερίνα οὐδὲν εἶπεν. Ἀλλ' ὅπως κρύψῃ τὴν χαρὰν της ἔκυψεν ἔξω τοῦ παραθύρου. Ἰδοῦσα δὲ διερχόμενον τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας κατόπιν τῆς μετὰ τοῦ Δεμουῦ συνομιλίας του εἶπεν εἰς τὸν λοχαγὸν τῆς φρουρᾶς της:

— Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ὁ υἱός μου Ἑρρίκος εἶναι τὴν πρωίαν ταύτην ὠχρότερος τοῦ συνήθους;

Ὁ Ἑρρίκος ἦτο ἀνήσυχος, ἀλλ' εἶπερ ποτὲ ὑγιής.

Ἐπιθυμοῦσα νὰ μείνῃ μόνῃ ἡ Αἰκατερίνα ἀπέλυσε τοὺς αὐλικούς της, καὶ ἀνοίξασα μυστικὸν τι συρτάριον ἔλαβε βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἤρξατο νὰ ἀναγινώσκῃ μετὰ προσοχῆς.

— Αὐτὸ εἶναι! ἐψιθύρισε. Κεφαλαλγία, γενικὴ ἀτονία, σκοτοδινιάσεις, ἐξοιδήσεις τοῦ οὐρανίσκου. Μόνον περὶ κεφαλαλγίας καὶ ἀτονίας εἶπε. . . τὰ ἄλλα συμπτώματα δὲν θὰ βραδύνωσιν. . . ἔπειτα ἡ φλόγωσις φθάνει εἰς τὸν λάρυγγα, κατέρχεται εἰς τὸν στόμαχον, περιβάλλει τὴν καρδίαν ὡς διὰ κρίκου πυρίνου καὶ κεκονώνει τὸν ἐγκέφαλον.

Καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐξηκολούθησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Διὰ τὸν πυρετὸν ἔξ ὥραι διὰ τὴν γενικὴν φλόγωσιν δώδεκα ὥραι διὰ τὴν γάγγραιναν δώδεκα ὥραι διὰ τὴν ἀγωνίαν ἔξ ὥραι. . . Ἐν ὅλῳ τριάκοντα ἔξ ὥραι. . . Ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἀπορρόφησις γίνεται βραδύτερον. . . Τότε τεσσαράκοντα ὁκτώ ὥραι τὸ πολὺ θὰ ἀρκέσωσιν. . . Ἀλλ' ὁ Ἑρρίκος πῶς δὲν κατεβλήθη ἔτι; Διότι εἶναι ἀνὴρ καὶ ἔχει

ἰσχυρότερον ὄργανισμὸν. Ἰσως ἀφοῦ τὴν ἐφίλησεν ἔπινε, καὶ ἀπέμαξε τὰ χεῖλη ἀφοῦ ἔπινε. . .

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα περιέμενε τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἀνυπομόνως. Ὁ Ἑρρίκος ἤρρισκε πάντοτε μετὰ τοῦ βασιλέως. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρεπονέθη καὶ αὐτὸς ὅτι εἶχε κεφαλαλγίαν, δὲν ἔφαγε καὶ μετὰ τὸ γεῦμα ἀπεχώρησεν ἀμέσως, λέγων ὅτι ἐπειδὴ εἶχεν ἀγρυπνήσῃ μέχρι τῆς νυκτὸς ἡσθάνετο μεγίστην διάθεσιν νὰ κοιμηθῇ.

Ἡ Αἰκατερίνα ἠκροάσθη προσεκτικῶς τὰ κλονούμενα βήματα τοῦ Ἑρρίκου ἀπομακρυνόμενα καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Ὅτε δὲ τῇ εἶπον ὅτι ἔλαβε τὴν εἰς τὰ δώματα τῆς κυρίας Σώβης ἀγούσαν:

— Ὁ Ἑρρίκος, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, πορεύεται παρ' ἐκείνην ὅπως τὴν ἐσπέραν ταύτην συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον δυστυχῆς τις σύμπτωσις ἄφησεν ἡμιτελές.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας μετέβη πράγματι παρὰ τὴν κυρίαν Σώβην, ἀλλ' ὅπως συστήσῃ αὐτῇ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ παιγνιδίου.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνός του καὶ δὲν ἐφάνη εἰς τὸ γεῦμα τοῦ βασιλέως. Ἡ δὲ κυρία Σώβη, καθ' ἣ ἔλεγεν, ἔπασχεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ἡ εἶδησις δὲ τῆς ἀσθενείας τοῦ Ἑρρίκου, διαδιδόμενη ὑπ' αὐτῆς τῆς Αἰκατερίνης ἐσχολιάζετο ποικιλοτρόπως. Ἡ βασιλομήτωρ ἠγάλλετο, εἶχε δὲ ἀπομακρύνει ἀπὸ τῆς προτερείας τὸν Ἀμβρόσιον Παρέ, ἀποστείλασα αὐτὸν εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν, ὅπως μὴ ἤθελεν ἀνακαλύψῃ τὴν δηλητηρίασιν, ἣν ὁμῶς ἀνακαλυπτομένην προετίθετο ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν Μαργαρίταν, ἐφ' ᾧ καὶ εἶχεν εἰπεῖ αὐτῇ κατὰ τὴν εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Ἀθῶν ἐκδρομὴν, ἐνώπιον πολλῶν:

— Λοιπὸν, Μαργαρίτα, εἶσαι ζηλότυπος;

Περιέμενε δὲ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἀναγγεῖλωσιν αὐτῇ ὅτι ὁ Ἑρρίκος ἀπονήσκει καὶ ἡ κυρία Σώβη ἀπέθανε!

Εἶχε σημάνει ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνός της ἠνοίχθη καὶ:

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν της, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας εἶναι. . .

— Ἀσθενής; διέκωψεν αὐτὸν ἡ Αἰκατερίνα μετὰ ζωνρότητος.

— Ὅχι, δέσποινα, χάρις τῷ Θεῷ! ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης φαίνεται ὑγιεινέστατος.

— Τότε λοιπὸν τί λέγετε;

— Ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας εἶναι ἐδῶ.

— Καὶ τί μὲ θέλει;

— Φέρει εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ἓνα μικρὸν πύθηκον ἐκ τῶν σπανιωτάτων.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἑρρίκος φέρων κἀνίστρον καὶ θωπεύων τὸν ἐν αὐτῷ πύθηκον. Ἐμεῖς δὲ καὶ ἐφάνετο ὅλως προσέχων εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ζῶον, καὶ ὁμῶς διὰ τυχέως βλέμματος εἶδε πᾶν ὅ,τι ἐκεῖ συνέβαινε. Ἡ Αἰκατερίνα ἦτο κάτωχρος, ἡ δὲ ὠχρότης αὐτῆς ἤϋξανε καθ' ὅσον ἔβλεπεν εἰς τὰς

παρεῖας τοῦ εἰς αὐτὴν πλησιάζοντος νέου θάλλουσαν τὴν ὑγίαν. Μεθ' ὅλην τὴν ταραχὴν της, ἔλαβε μηχανικῶς τὸν πύθηκον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἑρρίκου καὶ συνέχρησεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ὑγείᾳ του εἰπούσα:

— Χαίρω ἔτι μᾶλλον βλέπουσά σε, καθ' ὅσον ἤκουσα ὅτι ἦσο ἀσθενής. Ἡ ἐπρόφασίς της ἀσθενείαν ὅπως ἦσαι ἐλεύθερος;

— Ἦμην πράγματι λίαν ἀσθενής, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἀλλ' ἱατρικόν τι, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὰ ὅρα μας καὶ τὸ ὁποῖον μοὶ ἔμαθεν ἡ μήτηρ μου, μοὶ ἀπέδωκεν ἐντελῶς τὴν ὑγίαν.

— Ἀ! θὰ μοῦ μάθης τὴν συνταγὴν, Ἑρρίκος; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα μειδιῶσα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τινος εἰρωνείας, ἣν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ.

— Ἰσως ἀντίδοτόν τι, εἶπε καθ' ἑαυτὴν. Θὰ τὸ λάβωμεν ὑπ' ὄψει. Ἡ μᾶλλον ἰδὼν ἀσθενῇ τὴν Σώβην ὑπωπτεύθη. Τῇ ἀληθείᾳ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα περιέμενε ἀνυπομόνως τὴν νύκτα. Ἡ κυρία Σώβη δὲν ἐφάνη. Ἐρωτήσασα περὶ αὐτῆς ἔμαθεν ὅτι ἔπασχεν ἔτι.

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης μετέβη εἰς τὰ δώματα τῆς νεαρᾶς γυναικός. Εἰσελθοῦσα ἡρέμα εὔρε τὴν Δαριόλην κοιμωμένην ἐπὶ τινος ἀνκλίντρου, παρὰ τὴν κλίνην τῆς κυρίας της, τῆς ὁποίας ἡ ἀναπνοὴ ἦτο τὸσφ ἐλαφρά, ὥστε μόλις ἤκουετο. Ἡ Αἰκατερίνα ἠνέφξε τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης καὶ ἰδοῦσα αὐτὴν κοιμωμένην ἡσύχως καὶ ἔχουσαν τὰ χεῖλη δροσερὰ καὶ μειδιῶντα, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κραυγὴν τινὰ ἐκπληξέως, ἥτις ἀφύπνισεν τὴν Δαριόλην.

Ἡ βασιλομήτωρ ἀπεσύρθη ταχέως ὀπίσθεν τῶν παραπετασμάτων. Ἰδοῦσα ὁμῶς ὅτι ἡ Δαριόλη ἀπεκοιμήθη αὐτῆς, ἐπορεύθη εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ εὔρουσα τὴν πυξίδα, ἔλαβεν ἐπὶ τῆς χρυσῆς καρφίδος της ὀλίγον τι τοῦ φυράματος, ὅπερ ἐπανεληθοῦσα εἰς τὸν θάλαμόν της προσήνεγκεν εἰς τὸν πύθηκον, ὅστις ἐκκυσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρώματος τὸ κατεβρόχισεν, εἰτα συστραφεὶς ἐν τῷ κανίστρῳ του ἀπεκοιμήθη. Ἡ Αἰκατερίνα περιέμενε ἐν τέταρτον τῆς ὥρας.

— Τὸ ἡμῖς μόνον τούτου ἔφαγεν ὁ κύων μου Βροῦτος καὶ ἀπέθανεν ἐντὸς λεπτοῦ. Μὲ περιέπαιξαν. Ἀλλὰ τίς; Ὁ Ρενέ; Ἀ! ὁ Ρενέ εἶναι ἀδύνατον. Λοιπὸν ὁ Ἑρρίκος! Ὡ εἰμαρμένη! Εἶναι σαφέστατον. Ἀφοῦ προώρισται νὰ βασιλεύσῃ, δὲν δύναται ν' ἀποθάνῃ. Ἀλλ' ἴσως τὸ δηλητήριον εἶναι μόνον ἀνίσχυρον, ἂς δοκιμάσωμεν λοιπὸν καὶ τὸν σῖδρον.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα κατεκλίθη ὑπὸ νέας τινὸς σκέψεως βασανιζομένη, ἣν φαίνεται συνεπλήρωσε τὴν νύκτα, διότι τὴν ἐπιούσαν προσκαλέσασα τὸν λοχαγὸν τῶν φρουρῶν της ἔδωκεν αὐτῷ ἐπιστολήν, ἣν τὸν διέταξε νὰ φέρῃ αὐτὸς οὗτος πρὸς τὸν κύριον Λουβιέρ-δὲ-Μωρεβέλ κτλ.

ΚΗ.

Η ΕΚ ΡΩΜΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ Μαργαρίτα ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Σώβης.

— 'Ελπίζω, είπεν εἰς τὴν νεαρὰν γυναικα ἡ βασίλισσα, ὅτι θὰ ἔλθετε εἰς τὸ μέγα κυνήγιον, τὸ ὁποῖον ὠρίσθη διὰ τὴν αὐρίον;

— Ἀγνοῶ, δέσποινα, εἶπεν ἡ βαρόνη, ἂν θὰ ἦμαι ἐντελῶς υγιής, καὶ ἂν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω.

— Ἄ! δὲν εἶναι τίποτε, θὰ τὸ κατορθώσετε. Θὰ διατάξω νὰ σᾶς δοθῇ εἰς μικρὸς ἵππος τοῦ Βεάρν, τὸν ὁποῖον ἐμέλλον νὰ ἱππεύσω καὶ θὰ σᾶς φέρῃ θαυμάσια. Δὲν ἠκούσατε νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ;

— Ἦκουσα, δέσποινα, ἀλλ' ἠγνόουν ὅτι ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἵππος εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ἦναι προωρισμένος διὰ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Ἀλλως δὲν θὰ τὸν ἐδεχόμην.

— Ἐξ ὑπερηφανίας, βαρόνη;

— Ὁχι, δέσποινα. Ἐκ ταπεινοφροσύνης.

— Λοιπὸν θὰ ἔλθετε;

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μὲ τιμᾷ μεγάλως. Ἀφοῦ τὸ διατάττει, θὰ ἔλθω.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνῆγγειλον τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ. Ἡ κυρία Σῶθη ἐνόησεν ὅτι ὤφειλε νὰ ἀποσυρθῇ, ὅθεν ἠγέρθη.

— Αὐρίον λοιπὸν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Αὐρίον, δέσποινα.

— Ἀλλά, μὴ λησμονῆτε, βαρόνη, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Μαργαρίτα ἐνῶ τὴν ἀπεχειρέτιζεν, ὅτι δημοσίᾳ σᾶς μισῶ, διότι εἶμαι φοβερά ζηλότυπος.

— Ἀλλ' ἰδιαιτέρως; ἠρώτησεν ἡ βαρόνη.

— ὦ! ἰδιαιτέρως, ὅχι μόνον σᾶς συγχωρῶ, ἀλλὰ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

— Τότε ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ ἐπιτρέψῃ...

Ἡ Μαργαρίτα ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα, ἣν ἡ βαρόνη ἠσπάσθη μετὰ σεβασμοῦ, ἐποίησε βαθεῖαν υπόκλισιν καὶ ἐξῆλθεν.

Ἐνῶ ἡ κυρία Σῶθη ἀνῆρχετο τὴν εἰς τὰ δώματά της φέρουσιν κλίμακα, ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ ἀντήλλαξε μετὰ τῆς Μαργαρίτας τυπικοὺς τῖνας χαιρετισμούς, ἄχρις οὗ ἀπεσύρθησαν οἱ συνωδευσάντες αὐτὴν ἐκεῖ εὐπατρίδαι.

— Γιλλόνῃ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μόλις εἶδε καὶ τὸν τελευταῖον αὐτῶν ἐξελθόντα, πρόσεχε νὰ μὴ μᾶς διακόψῃ τις.

— Ναί, εἶπεν ἡ δούκισσα, διότι ἔχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ σπουδαίων.

Καὶ λαβοῦσα ἔδραν ἐκάθησε μετ' οἰκειότητος, βεβαία ὅτι οὐδεὶς θὰ ἤρχετο νὰ διαταράξῃ αὐτάς.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, τί ἔκαμες τὸν διάσημον σφαγέα σου;

— Ἄ! προσφιλὴς μου βασίλισσα, εἰς τὴν πίστιν μου εἶναι μυθολογικὸν ὄν. Εἶμαι τρελλὴ δι' αὐτόν. Καὶ σὺ τί ἔκαμες τὸν Ἀπολλωνά σου;

— Φεῦ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα στενάχασα.

— Ἐ! τί τρέχει; Μὴ εἶναι ὁ ἀντίπους τοῦ φίλου του Κοκονάς;

— Ὁχι, ἀλλὰ χοντέυω νὰ τὸν ἀγαπήσω.

— Ἀληθῶς;

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον μου.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Εἶναι τόσῳ γλυκὺ νὰ ἀγαπᾷ τις! Ἄ, Μαργαρίτα! θὰ περάσωμεν καλὸν χρόνον.

— Τὸ πιστεύεις; Ἐγὼ φρονῶ τὸ ἐναντίον. Δὲν εἰξεύρω τί συμβαίνει, ἀλλὰ βλέπω τὰ πράγματα πένθιμα. Φρόντισε ὅμως νὰ πληροφορηθῇς ἂν πράγματι ὁ Ἀννίβας σου εἶναι τόσῳ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ὅσον φαίνεται.

— Αὐτὸς ἀφωσιωμένος εἰς τινὰ; Ἔσο ἡσυχος! Μόνον εἰς τὴν φιλοδοξίαν τοῦ εἶναι ἀφωσιωμένος. Ἄν ὁ ἀδελφός σου τῷ ὑποσχέθῃ πολλά, ἔχει καλῶς. Ἀλλ' ἂς προσέξῃ καὶ τοι υἱὸς τῆς Γαλλίας νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ὑποσχέσεις του, διότι, ἄλλως, δυστυχία εἰς αὐτόν.

— Ἀληθῶς;

— Ἔσο βεβαία, Μαργαρίτα, εἶναι στιγμή κατὰ τὰς ὁποίας καὶ ἐγὼ αὐτὴ φοβοῦμαι τὴν τίγριν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐτιθάσσευσα. Προχθὲς τῷ ἔλεγον: Ἀννίβα, πρόσεξε μὴ μὲ ἀπατήσῃς, διότι... Ἐεῦρεῖς τί μὲ ἀπεκρίθη;... Πρόσεξε μὴ μὲ ἀπατήσῃς σύ, διότι καὶ τοι πριγκίπισσα... Καὶ ταῦτα λέγων μὲ ἠπείλει, ὅχι μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ξηροῦ καὶ αἰχμηροῦ δακτύλου του.

— Καὶ ἐτόλμησε νὰ σὲ ἀπειλήσῃ, Ἐρρικέττα;

— Ἐ! τὸν εἶχον ἀπειλήσει καὶ ἐγώ. Ἀλλως τε εἶχε δίκαιον. Ἐκ τούτου βλέπεις ὅτι εἶναι ἀφωσιωμένος ἄχρι τινὸς σημείου.

— Ἐχει καλῶς, θὰ ἴδωμεν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα σύννους. Θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν Δελαμόλ. Ἐχεις ἄλλο τι νὰ μὲ εἰπῇς;

— Ἐχω καὶ σπουδαιότατον. Δι' αὐτὸ μάλιστα ἦλθον. Ἀλλὰ ἤρχισες νὰ μοῦ ὁμιλῇς διὰ σπουδαιότερα ἔτι. Ἐλαβὸν εἰδήσεις.

— Ἐκ Ῥώμης;

— Ναί! Ἦλθε ταχυδρόμος τοῦ συζύγου μου.

— Καὶ λοιπὸν, ἡ ὑπόθεσις τῆς Πολωνίας;

— Πηγάινει θαυμάσια. Πιθανὸν δὲ μετὰ τινὰς ἡμέρας ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀδελφοῦ σου Ἀνζιού.

— Ὁ Πάπας λοιπὸν ἐπεκύρωσε τὴν ἐκλογὴν του;

— Ναί, ἀγάπη μου.

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες! Γρήγορα τὰς λεπτομερείας.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, δὲν εἰξεύρω περὶ σσώτερα ἄφ' ὅσα σοὶ εἶπον. Ἀλλως τε, ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ δουκὸς τῆς Νεβέρ καὶ ἀνάγνωθι.

Καὶ ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ συζύγου της εἰς τὴν βασίλισσαν.

[Ἐπταὶ συνέχισαι].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχισαι τὸς προηγούμενον φύλλον).

ΙΑ.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ἔφθασαν εἰς Γεδι-Ἀγάτ. Ἦσθάνθησαν δὲ τοῦτο ὅτε οἱ ἵπποι ἐστάθησαν παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων, διότι τὸ σκότος τὰ καθίστα ἀόρατα.

— Ἔστω δεδοξασμένος ὁ Ἀλλάχ! ἐσώθηται, εἶπε σιγαλῇ τῇ φωνῇ ὁ ἵππεύς εἰς τὸ οὖς τῆς Γκιούλ.

— Ναί, χάρις εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ὑμᾶς.

Ὁ ἕτερος ἵππεύς εἶχε καταβῇ ἐκ τοῦ ἵππου καὶ ἦλθε νὰ βοηθήσῃ τὴν Χανούμισσαν νὰ καταβῇ ἐκ τοῦ ἰδικῆ της. Ἡ Γκιούλ σχεδὸν δυσχερῆσθη, διότι δὲν ἦλθεν ἐκεῖνος νὰ τὴν υποδαστάξῃ πάλιν. Ἐπήδησε λοιπὸν κάτω, χωρὶς νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς προσφερομένης αὐτῇ χειρός.

Ὁ πρῶτος ἵππεὺς κατέβη ὀλισθαίνων ἐκ τοῦ ἵππου καὶ ἐπρόφθασε τὴν Γκιούλ-Χανούμ εἰς τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ εὖρε σέγγην.

— Τὸ χαρέμιον μᾶς ἀκολουθεῖ; ἠρώτησεν ἡ νέα κόρη, τόσον ἐξ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν δούλων, ὅσον διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν φωνήν, ἣτις ἐγόυτευεν αὐτήν.

— Μετὰ ἐν λεπτόν θὰ ἦν ἔδω. Ἀκούετε τὸ κάλπασμα τῶν ἵππων;

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τρομεροῦ πατάγου τῆς βροντῆς καὶ τῆς ῥαγδαιοτάτης βροχῆς, ἔφθασε καὶ ἡ μικρὰ συνοδία. Αἱ δούλαι ἐρρίφθησαν φύρδην μίγδην ἐκ τῶν ἵππων τῶν καὶ κατέφυγον εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου ἡ δέσποινα τῶν τὰς ἐκάλεσεν.

— Πρέπει ν' ἀνάψωμεν ἐνταῦθα ὀλίγον πῦρ, ὅπως θερμανθῶσιν αἱ γυναῖκες καὶ ἵνα μὴ φοβῶνται τόσον, εἶπε προστακτικῶς ὁ ἵππεύς. Γρήγορα, Φαῖδ, Ὁσμάν, θέσατε ἐνάυσματα ὑπὸ τὰ δεμάτια· ὡς βλέπετε, αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ φοβοῦνται τόσον τὸ σκότος, ὅσον καὶ τὴν θύελλαν.

Οἱ εὐνοῦχοι, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ συντρόφου ἐκείνου, ὅστις τοῦ λοιποῦ προσέταττεν ὅλους, προσέτριψαν τὰ διὰ τὰ σιγάρων χρησιμεύοντα πυρεῖα, καὶ ἤναψαν φρύγανά τινα καὶ ξηροὺς κλάδους σεσωρευμένους ἐν τινὶ γωνίᾳ. Τὸ σπήλαιον ἐφωτίσθη καὶ ἐνῶ οἱ χωροφύλακες μετὰ τῶν ἵππων κατελάμβανον ἕτερον θόλον, αἱ γυναῖκες ἔβλεπον ἀλλήλας μετὰ χαρᾶς, διότι ἦσαν ὑπὸ σκέπην καὶ ἔβλεπον καθαρά.

Διὰ τοῦ ἐρυθρωποῦ φωτὸς τῆς φλογὸς ἡ Γκιούλ-Χανούμ διέκρινε τὴν ἡμιλιπόθυμον τροφὸν της, ἣν εἶχον ἐξαπλώσει ἐπὶ κλίνης ἐκ πετρῶν.

— *Nere, nere!* ἀνεφώνησεν ἡ νεανὺς ἐντρομός, πίπτουσα ἐπὶ τῆς Ἀρμενίδος καὶ καλύπτουσα αὐτήν διὰ φιλημάτων, σύνελθε εἰς ἐαυτήν, μὴ φοβεῖσαι πλέον, ἐσώθημεν...

Ἡ τροφός, συνελθοῦσα διὰ τῶν τρυφερῶν θωπειῶν τῆς Γκιούλ, ἀνεσηκώθη ὀλίγον, ἀλλὰ φοβερός κρότος βροντῆς κλονίσας τὸ σπήλαιον, ἔρριψεν αὐτήν πάλιν χαμαὶ καὶ ἐτάραξε τὰ νεῦρά της.

Αἱ δούλαι, συγκεκινημέναι ἀκόμῃ ἐκ τῆς ἐσπευσμένης ἱππασίας, ἔμενον ἐμβρόντητοι, ἡ δὲ Γκιούλ, προσελθοῦσα εἰς ἐκείνον, ὃν ἐνόμιζεν ὑπερφυσικὸν τι ὄν, καὶ ὅστις ἔμενεν ὀρθὸς ἐν τῇ σκοτεινοτάτῃ γωνίᾳ τοῦ σπηλαίου.

— Ἐλθετε, ἐφέντη, τῷ εἶπε, διασταυροῦσα τὰς χεῖρας ἱκετευτικῶς, ἡ ἀγαπητή μου τροφός κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ, καὶ οὐδεὶς ἄλλος καλλίον ὑμῶν δύναται νὰ τῇ δώσῃ βοήθειαν.

Ὁ ἐφέντης, τοῦ ὁποῖου ἡ κουκούλα ἐξηκολούθει καλύπτουσα τὸ πρόσωπον, ἠκολούθησε τὴν νεανίδα, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

Φθάσας παρὰ τῇ Ἀρμενίδι, ἐξήγαγεν